

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,”

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΔΑΓΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Συνοικία Καστέλλι

Ἄριθμ. 38 τοῦ 1908

Εισηγητής Π. Ταταράκης

Αἱ δαπάναι δίκης περὶ διανομῆς ἐπικοίνου βαρύνουσι τοὺς συγχυρίους ἀναλόγως τῆς μοίρας ἐκάστου.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀπαρδέκτου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ἐνστάσις τοῦ ἐφεσιβλήτου ἡ διὰ τῆς ἀπολογίας αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου προβαλλομένη, λόγῳ τοῦ ὅτι ὡς ἐμφάνεται ἐκ τῆς ὑπὸ χρονολογίαν 18 Δεκεμβρίου 1907 ἐκθέσεως τοῦ Πρωτοδίκου Χανίων Μιλτ. Δασκαλάκη, οἱ ἐκκαλοῦντες παρεδέξαντο δῆθεν ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀπολύτως ἐπιφυλάξεως ὡς πρὸς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ προέβησαν εἰς τὴν κλήρωσιν τὴν διαταχθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1270 τοῦ 1907 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, τῆς ἐπικυρούσης τὴν ἐκθεσιν τῆς γενομένης πραγματογνωμοσύνης, τῶν ἐπικοίνων κτημάτων, ἐστὶν ἀβάσιμος καὶ ὡς τοιαύτη ἀπαρριπτεῖα, καθόσον ἡ ὑπὸ κρίσιν ἐφέσις δι' ἧς οἱ ἐκκαλοῦντες παραπονοῦνται κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης κατετέθη, ὡς δεικνύται ἐκ τῆς ἐπ' αὐτῆς πράξεως τοῦ ὑπογραμμάτως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, τῆ 15 Δεκεμβρίου 1907 ἡ δὲ κλήρωσις τῶν μεριδῶν ἐγένετο ὑπὸ τοῦ εισηγητοῦ Δασκαλάκη τῆ 18 Δεκεμβρίου 1907 καὶ οὐδαμῶς ἀφείωα τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφά-

σεως ταύτης καὶ ὡς πρὸς τὰ ἐπιδικαζόμενα ἔξοδα, ἀλλ' ἦτο ἄσχετος ὅλως πρὸς τὴν περὶ ἔξόδων διάταξιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ἐκκληθεῖσαν, οὐδαμῶς δὲ δύναται νὰ τεκμαρθῆ ἐκ τῆς πράξεως ταύτης τῶν ἐκκαλούντων παραίτησις ἀπὸ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως καὶ ἀποδοχῆ ἐκ μέρους τῶν ἐκκαλούντων τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως καὶ ὡς πρὸς τὰ ἐπιδικαζόμενα δι' αὐτῆς ἔξοδα, κατὰ ταῦτα δὲ ἐξεταστέοι εἰσὶν οἱ λόγοι τῆς ἐφέσεως ταύτης.

Ἐπειδὴ τὸ παράπονον τῶν ἐκκαλούντων ὅτι ἡμαρτημένως τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον κατεδίκασε τὸν ἐφεσιβλήτον νὰ πληρώσῃ μόνον 200 δραχ. διὰ δικαστικὰ ἔξοδα, ἐν ᾧ ταῦτα ἀνῆλθον ἐν ὄλῳ εἰς δρ. 538 καὶ ἐν ᾧ οὗτος ἐτύχχανε κύριος τῶν ἐπικοίνων κτημάτων ὧν ἠτήθη ἡ διανομὴ κατὰ τὴ 22)28, ἐστὶ βάσιμον καθόσον κατὰ τὸ ἄρθρον 213 § 3 τῆς Πολ. Δικονομίας, τὰ ἔξοδα δύνανται νὰ συμφηφισθῶσιν ἐν ὄλῳ ἢ ἐν μέρει. ὅταν ἀμφότεροι οἱ διάδικοι ἐγένοντο παραίτιοι, ὅπερ ἀκριβῶς συμβαίνει εἰς τὰς περὶ διανομῆς δίκας, αἵτινες σκοπὸν προτίθενται τὴν λύσιν τῆς κοινοπραξίας τῶν συνδιοκτιητῶν, ἢ τὰς δαπάνας δίκαιον ἐστὶ νὰ φέρωσι πάντες οἱ συγχυρίοι ἀναλόγως τῆς μοίρας αὐτῶν ἕκαστος, ἅτε πάντων ὄντων ὑπαιτίων τῆς δαπάνης ταύτης λόγῳ τῆς

συγκυριότητος ταύτης, κατα ταῦτα δὲ δεκτὴ ἐστὶν ἡ προκειμένη ἔφεσις καὶ μεταρρυθμιστέα ἢ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὡς πρὸς τὴν διάταξιν αὐτῆς περὶ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων.

Ἄριθμ. 40 τοῦ 1908

Εἰσηγητὴς Θ. Θεοδωρόπουλος.

Δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως Πρωτοδικείου τὸ ὅτι ἡ ὑπόθεσις ὑπήγετο εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδικείου.

Ἐπειδὴ τὸ τῆς ἐφέσεως παράπονον ὅτι ἡμαρτημένως διὰ τῆς Αἰς τῶν ἐκκαλουμένων ἀπερρίφθη ἡ περὶ ἀναρμοδιότητος τοῦ Πρωτοδικείου λόγῳ ποσοῦ ἔνστασις τῶν ἐκκαλουμένων ἀπορριπτέον ἐστὶ καθόσον κατὰ τὸ ἄρθρον 458 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀπόφασις Πρωτοδικείου δὲν δύναται νὰ προσβληθῇ δι' ἐνδίκου μέσου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ὑπόθεσις ὑπήγετο εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδικείου.

Ἐπειδὴ ὁ τῶν ἐφεσιβλήτων ἰσχυρισμὸς ὅτι καὶ ἂν παρεδόθη αὐτοῖς ἔλαιον ὑπὸ τῶν ἐκκαλούντων τοῦτο ἐξ ἀνωτέρας βίας κατεστράφη, ὁρθῶς ἀπερρίφθη διὰ τῆς τελευταίας σκέψεως τῆς ἐκκαλουμένης ὑπ' ἀριθμὸν 237 ἀποφάσεως εἰς ἣν καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ὀριστικῆς ἐπεβλήθη ἀμυιβὴ κυρία καὶ πρόσθετος καὶ ἀπορριπτέον τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον τῶν ἐκκαλούντων ἐστὶν ὡς ἀβάσιμον, καθόσον ἀφοῦ ἡ ὑπόθεσις ἐδικάσθη ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου δὲν πρόκειται περὶ μικροδιαφορᾶς, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 1ον τοῦ 29 Νόμου ὡς μικροδιαφοραὶ θεωροῦνται αἱ ἰδιωτικαὶ διαφοραὶ ὅσαι δικάζονται ἀνεκκλητῶς ὑπὸ τῶν Εἰρηνοδικείων.

Ἄριθμ. 42 τοῦ 1908.

Εἰσηγητὴς Μ. Δημητρακάκης.

Ἐφεσις προθεσμία αὐτῆς δὲν λογίζεται εἰς ταύτην ὁ χρόνος τῶν διακοπῶν καὶ παν-

τός νομίμου δικαιοστασίας παράτασις διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἐμπροθέσμου τῆς ὑπὸ δίκην ἐφέσεως ἔνστασις τοῦ ἐφεσιβλήτου τυγχάνει ὡς νόμῳ ἀβάσιμος ἀπορριπτέα, καθόσον καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι νομίμως ἐγένετο ἡ πρὸς τὸν ἐφετεῖοντα κοινοποιήσις τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τὴν 21 Ἰουνίου 1907, ἡ ἔφεσις κατετέθη τὴν 22 Ν(θρίου 1907 ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου (ὡς δεικνύται ἐκ τῆς ἐπ' αὐτῆς πράξεως τοῦ γραφείου) ἤτοι τὴν 154ην ἡμέραν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως, ἀφαιρουμένου δὲ ἐκ τούτου ἀπὸ 15 Ἰουλίου μέχρι 15 Σεβρίου διαστήματος ἤτοι 61 ἡμερῶν, καθ' ἃς λόγῳ δικαστικῶν διακοπῶν ἀναστέλλεται ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία ὡς καὶ τὸ ἀπὸ 22 Ὀκτωβρίου μέχρι 15 Ν(θρίου ἤτοι 23 ἡμερῶν, καθ' ἃς συμφώνως τῷ ὑπ' ἀριθμ. 666 Νόμῳ ἐπῆλθε δικαιοστάσιον, ὑπολείπονται 70 ἡμέραι ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως μέχρι τῆς κατ' αὐτῆς ἐγέρσεως τῆς ἐφέσεως, ἀλλὰ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 582 τῆς Πολ. Δικονομίας διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ δικιμένοντα ἡ προθεσμία μετὰ τῆς ἀποστάσεως εἶναι 150 ἡμέραι.

Ἄριθμ. 44 τοῦ 1908

Εἰσηγητὴς Ἄριστ. Ἀλεξάνδρου.

Ἄγωγή διεκδικητικῆς κινητῶν ἀρπαγέντων κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1897 μεταξὺ τῶν ἀλλοθρήσκων, νόμῳ ἀβάσιμος. Στοιχεῖα αὐτῆς.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ὁ ἐνάγων προβάλλων τὴν ἑαυτοῦ κυριότητα ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἡμιόνου, κτηθείσαν κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1896 δι' ἀγορᾶς ἐν πλειστηριασμῶ ἐνταῦθα παρὰ τοῦ κήρυκος Μ. Ἀλημπαδιεράκη ζητεῖ τὴν ἀπόδοσιν αὐτοῦ παρὰ τοῦ ἐναγομένου ὡς κατόχου, οὐκ ὁρθῶς τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν ταύτην ὡς ἀόριστον, λόγῳ τοῦ ὅτι δὲν ἀναφέρει ὁ

ἐνάγων ἐν τῇ ἀγωγῇ του ὅτι ὁ ἡμίονος οὔτος ἐκλάπη παρ' ὀθωμανῶν, ἀλλὰ γενικῶς παρ' ἀγνώστων, καὶ κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Κρητικῆς συνελεύσεως τῆς 9 Μαρτίου 1899 κυρωθεῖσαν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 23 διατάγματος 1899 καὶ τὸν Νόμον 400 δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀναζήτησις τῶν εἰς ὀθωμανοὺς ἀνηκόντων κινητῶν πραγμάτων καὶ ἀρπαγέντων ὑπὸ Χριστιανῶν ἀπὸ τῆς 17 Ἰανουαρίου 1897 μέχρι τῆς 20 Ἰουλίου 1898, διότι ὡς ἔχει ἡ ἀγωγή ἐντασθεῖσα καὶ ὡς διεκδικητικὴ ὠρισμένη ἐστὶ καὶ στηρίζεται εἰς τὸν Νόμον. Τὸ γεγονός ὅτι ἐκλάπη ὑπὸ χριστιανῶν καὶ οὐχὶ ὑπὸ ὀθωμανῶν ἐστὶ ἐνστασις ἀνατρεπτικὴ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τελευταίων τούτων νομοθετημάτων, ἣν ἐνστασιν ὀφείλει νὰ προτείνῃ καὶ ἀποδείξῃ ὁ ἐναγόμενος, οὐχὶ δὲ νὰ περιλάβῃ ταύτην ἀρνητικῶς ὡς στοιχεῖον τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς του ὁ ἐνάγων, ὡς ἀξιοῖ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἥτις τοῦ οὐ ἔσκεν ἐξαφανιστέα ἐστὶ δεκτῆς γινομένης τῆς ἐφέσεως,

Ἄριθμ. 43 τοῦ 1908.

Εἰσηγητῆς Ἄρ. Ἀλεξάνδρου.

Παραγραφή τοῦ Ὄθωμ. Ἀστ. Κώδικος δὲν τρέχει κατ' ἀνγλικῶν.

Νόμος 387 δὲν θίγει τὴν τελεσιδικίαν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων τῶν ἐξετασθέντων ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀριθμ. 330 τοῦ 1904 ἀποφάσεως τοῦ δικάσαντος Πρωτοδικείου προκύπτει ὅτι ἡ δικαιοπάροχος τοῦ ἐνάγοντος... ἐγεννήθη κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1871 ἐπομένως κατὰ τὸν Νόμον κατέστη ἐνγλικὸς κατὰ τὸ ἔτος 1892 ἀπὸ τοῦ ἔτους δὲ τούτου μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς προκειμένης ἀγωγῆς 6 Μαρτίου 1904 δὲν παρήλθε ὁ χρόνος τῆς παραγραφῆς τῆς προκειμένης ἀπαιτήσεως, ἥτοι 15 πλήρη ἔτη σελινιακά, ὥστε ὀρθῶς τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 737

ἐπέβαλε τῷ ἐνάγοντι τὸν κατ' ἀνταπόδειξιν ἐπαχθέντα ὄρκον περὶ τοῦ γεγονότος τῆς ἐνγλικιώσεως τῆς ρηθείσης Αἰκατερίνης, ὀρθῶς δὲ μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὄρκου τούτου ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος τὸ αὐτὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὀριστικῆς αὐτοῦ ἀποφάσεως 525 τοῦ 1905 ἀπέριψε τῇ ἐνστασιν τῆς παραγραφῆς τοῦ ἐναγομένου. Τὸ νομικὸν δὲ ἐπιχείρημα τοῦ ἐναγομένου, ὅτι ἐνταῦθα ὑπολογιστέο; ὁ χρόνος τῆς παραγραφῆς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1885 ἢ 1886 ὁπότε ὑπανδρεύθη ἡ μνησθεῖσα Αἰκατερίνη καὶ κατέστη χειράφετος νόμῳ, ὁπότε πλέον τρέχει κατ' αὐτῆς ἡ ἀποσβεστικὴ παραγραφή, δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 1663 τοῦ Ἀστικού ὀθωμανικοῦ Κώδικος, ὅστις διέπει τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, διαρκούσης τῆς ἀνγλικότητος δὲν ἰσχύει ἡ παραγραφή, ἀδιακρίτως τοῦ ἂν τὸ ἀνγλικὸν πρόσωπον κατ' οὐ ἔπαυεν ἰσχύουσα ἡ παραγραφή κατέστη χειράφετον πρὸ τῆς ἐνγλικιώσεως του, ὥστε ἀπορριπτέος ὁ σχετικὸς λόγος ἐφέσεως.

Ἐπειδὴ τὸ χρέος τοῦ ἐναγομένου πρὸς τὸν ἐνάγοντα στηρίζεται ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀρ. 329 τοῦ 1883 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ρεθύμνης ὀριστικῆς καὶ τελεσιδικίου, ἀπὸ τοῦ χρόνου δὲ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ ἐντεῦθεν οὐδεμίαν καταβολὴν ἰσχυρίζεται ὁ ἐναγόμενος ἐκκαλῶν ὅτι ἐποιήσατο ἀπέναντι τοῦ δια ταύτης ἐπιδικαζομένου ποσοῦ, ἢ ἐνστασις τοῦτου ὅπως ὑπολογισθῶσιν αἱ πρὸ τῆς ἀποφάσεως ταύτης καταβολαὶ αἱ γινόμεναι πρὸς μερικὴν ἐξόφλησιν τοῦ χρέους αὐτοῦ, ὅπερ ἐκάνονισεν ἡ ἀπόφασις αὕτη, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ 387 Νόμου ἀντίκειται εἰς τὸ δεδικασμένον τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἥτις κατὰ νόμον ἀποτελεῖ ἀλήθειαν ἀδιάσειστον μεταξὺ τῶν διαδίκων καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀμφισβήτησις αὐτῆς, ἀδιά-

φορον ἂν εἶναι παράνομος ἢ μὴ, ἄρα ἀπορριπτέα καὶ ἡ ἔνστασις· αὕτη τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ ἡ ἐπὶ ταύτης στηριζομένη ἐξόφλησις τοῦ ἐπιδίκου χρέους. Εἰ καὶ ἠδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι ὁ ρηθεὶς νόμος 387 ὡς εὐεργετικὸς διὰ τοὺς ὀφειλέτας ἐστὶν ἀναδρομικὸς καὶ ἐπὶ αὐτῶν τῶν χρεῶν τῶν ἐπιδηδικασμένων δι' ἀποφάσεων καὶ ἐπομένως ἐνταῦθα ἔδει ἀλληλοχρέως νὰ ὑπολογισθῶσιν καὶ αἱ πρὸ τῆς ἀποφάσεως καταβολαί.

Ἄριθ. 46 τοῦ 1908

Εἰσηγητῆς Ἄρ. Ἀλεξάνδρου.

Ἐπὶ πλείονων ὀμοδίκων, λόγος ἀναψηλάφησης ἄρῶν ἕνα αὐτῶν δὲν δύναται νὰ προταθῆ κατὰ τῶν ἄλλων, οὐδὲ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου ἀνηλίκου, ἐφ' ὅσον ὁρᾷ τὸ συμφέρον τοῦ ἀνηλίκου.

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἡ ἀπόφασις καθ' ἧς ἡ προκειμένη ἀναψηλάφησης ὑπ' ἀριθ. 77 τοῦ 1907 ἐν τῷ διατακτικῷ αὐτῆς δεξιμένη τὴν ἔφρασιν τῶν καὶ νῦν παρισταμένων, καθ' ὧν ἡ ἀναψηλάφησης Σανσινὲς συζύγου Μπιλλὰ Τσιγκουνάκη 2) Τζεμαλῆ Φεϊζάκη καὶ 3) Τζεμαλῆ Τσαμαντηράκη ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ὡς ἐπιτρόπου κατὰ τῶν ἐκκαλομένων ὑπ' αὐτῶν ἀποφάσεων 1039 καὶ 1785 τοῦ 1904, 728 τοῦ 1905 προδικαστικῶν καὶ 341 τοῦ 1906 ὀριστικῆς τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων καὶ ἐξαφανίζουσα τὴν ὀριστικὴν 341 καθόσον ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος καὶ νῦν αἰτοῦντος τὴν ἀναψηλάφησης, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ ἀπὸ 20 Μαρτίου 1904 οὐχὶ μόνον, ἐφ' ὅσον ἀπευθύνεται κατὰ τῶν μνησθέντων ἐκκαλοῦντων ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς Ζαζιμπῆς χήρας Ρετζέπ Φεϊζάκη, ἥτις οὔτε ἐξεκάλεσε τὰς μνησθείσας ἀποφάσεις, οὔτε κἄν παρέστη κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς μνησθείσης ἐφάσεως ὡς παρεμβάνουσα πλὴν ἡ ἐξαδελφίας ἀπλῆς προσελθούσα αὕτη διάταξις ἐν τῇ νῦν προσβαλλομένη ἀποφάσει ὑπὲρ

τῆς μὴ διαδίκου καὶ τότε καὶ ἤδη Ζαζιμπῆς, οὐδὲν ἀπολύτως ἐπιδικάζει ὑπὲρ τῶν παρόντων διαδίκων καθ' ὧν ἡ ἀναψηλάφησης, ὅτινες ἦσαν ἀπλοὶ ὀμοδικοί τῆς Ζαζιμπῆς, μὴ ὀφελούμενοι παντάπασιν ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης. Κατ' ἀκολουθίαν λοιπὸν τούτων ἡ μνησθεῖσα ἀπόφασις οὔτε τί μὴ ζητηθὲν οὔτε πέραν τῶν αἰτηθέντων ἐπιδικάζει, ὑπὲρ τῶν ὡς εἴρηται, καθ' ὧν ἡ ἀναψηλάφησης, ὧν τὰ δικαιώματα καὶ αἱ ὑποχρεώσεις εἶναι χωριστὰ ἐκείνων τῆς ὀμοδίκου τῶν Ζαζιμπῆς πρὸς ἣν μόνον δικονομικῶς ἐνοῦνται ἐν τῇ δίκῃ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, καὶ μὴ βάσιμοι οἱ σχετικοὶ λόγοι ἀναψηλάφησης.

Ἐπειδὴ καὶ ἡ ἀληθὲς ἐκληθῆ ὅτι κατὰ τὴν δίκην, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ αὐτὴ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν ἀντεπροσωπεύθησαν προσηκόντως οἱ ἀνηλικοὶ Φεϊζῆς καὶ Χουσεῖν τέκνα τοῦ Ρετζέπ Φεϊζάκη ὡς μὴ ὄντος νομίμως διωρισμένου τοῦ παραστάτος ὡς ἐπιτρόπου αὐτῶν Τζεμαλῆ Φεϊζῆ Τσαμαντηράκη, τοῦτο ἐστὶ λόγος ἀναψηλάφησης διὰ τὰ ἀνηλίκικὰ τὰ κακῶς ἀντιπροσωπευθέντα ὡς ἐκ τῆς ἀπλῆς ἀναγνώσεως τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 605 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ταῦτα νὰ προβῶσιν αὐτὴν δύναται οὐχὶ δὲ ὁ ἀντιδίκος τῶν, διότι ὁ λόγος οὗτος εἶναι σχετικὸς τεθεὶς ὑπὲρ τῶν ἀνηλίκων καὶ οὐχὶ ὑπὲρ τῶν ἀντιδίκων τῶν, ἄρα μὴ βάσιμος καὶ ὁ λόγος οὗτος τῆς ἀναψηλάφησης.

Ἄριθ. 50 τοῦ 1908.

Εἰσηγητῆς Ἄρ. Ἀλεξάνδρου.

Περαιτέρω συζήτησις πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς προδικαστικῆς.

Ἐπειδὴ μὴ κοινοποιηθείσης παντάπασιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῖς ἐρεσιβλήτοις καὶ ἐπομένως μὴ διεξαχθεισῶν τῶν δι' αὐτῆς ἀποδείξεων ἢ μὴ καταστάσεων ἐκ-

προθέσμων πρὸς τοῦτο τῶν ἐφεσιβλήτων, προώρως φέρεται ἡ ὑπόθεσις πρὸς συζήτησιν, οὔτε ἀναγνωρίζεται δικαίωμα τοῖς διαδίκοις, ἵνα διὰ κλήσεώς των αὐτοτελοῦς αἰτώσι τὴν ἀνάκλησιν ἀποφάσεων προδικαστικῶν, ὡς ἐνταῦθα πράττει ὁ ἐκκαλῶν, διότι τοῦτο ἐστὶ δικαίωμα τοῦ δικαστηρίου μόνον, ἄρα ἀπαράδεκτό· ἐστὶ ἡ συζητησις ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως. Εἰ καὶ ἡδύνατό τις νὰ εἴπωσι ὅτι μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς μνησθείσης προδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου νομίμως ἐκλήθευσεν τοὺς ἐφεσιβλήτους πρὸς περαιτέρω συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ὁ ἐκκαλῶν προβάλλων τὸ μάταιον καὶ μὴ λυσιτελεῖ τῶν ἀποδείξεων λόγῳ τοῦ ἀπαράδεκτου τῆς ἀνακοπῆς τῶν ἐφεσιβλήτων, οὐπερ ὄντος ὑποστατοῦ, μάλιστα ἐστὶν ἡ περαιτέρω διαδικασία ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, ὅπερ ὑπ' οὐδεμιᾶς διατάξεως τοῦ νόμου δεσμεύεται, ἀφοῦ ἐκλήθησαν νομίμως πρὸς συζήτησιν οἱ ἐφεσιβλήτοι νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀνάκλησιν τῆς εἰρημένης προδικαστικῆς ἀποφάσεώς του καὶ ἀπόρριψιν τῆς ἀνακοπῆς, ἣτις ἐκπροθέσμως ἐκοινοποιήθη.

Ἄριθμ. 52 τοῦ 1938.

Εἰσηγητὴς Ἄρ. Ἀλεξάνδρου

Ἀπαλλοτριώσεις γενομένη ἐπὶ βλάβῃ τῶν δανειστῶν πότε ἀνατρέπεται.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 5 ἐδ. α' τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 10 εἰσαγωγικοῦ νόμου τοῦ διέποντος ἐνταῦθα τὴν πρᾶξιν ἦτοι τὴν ἀπαλλοτριώσιν τῶν ἐπιδικίων κτημάτων ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου τῆς ἀνακοπούσης, στοιχείον ἰσχυραίτητον τῆς προσβολῆς τῆς πράξεως τοῦ ὀφειλέτου τῆς ἐκποιητικῆς τῆς γενομένης ἐπὶ βλάβῃ τῶν δανειστῶν ἐστὶν ἡ μὴ ὑπαρξίς ἐτέρας περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου ὑπολειπομένης πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν δανειστῶν ἐν τῇ δικιζομένῃ δὲ ὑποθέσει ἐν ᾧ ἡ ἐφεσιβλήτος προέβαλεν, ὡς προκύπτει ἐκ

τῶν πρωτοδίκων προτάσεών τῆς ἁ' ἐπαναλαμβάνει καὶ κατ' ἐφῆσιν, κατ' ἐνστασιν τὸ ἄκυρον τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 4214 τοῦ 1902 πωλητηρίου συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἀπακωρόνου Ἰ. Κουκλάκη, ἐφ' οὗ στηρίζει τὴν διεκδικητικὴν τῆς ἀνακοπῆς ἢ ἐκκαλοῦσα ἐπὶ τῇ βάσει ἀπάντων τῶν ὄρων τοῦ μνησθέντος ἄρθρου τοῦ νόμου 10, ἐν τούτοις τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον δὲν ἔταξεν ἀπόδειξιν καὶ περὶ τοῦ οὐτιώδους στοιχείου τῆς ἀνατρεπτικῆς ταύτης ἐνστάσεως, ἦτοι ὅτι ὀφειλέτης δὲν εἶχεν ἐτέραν περιουσίαν πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν δανειστῶν του, περιορισθὲν εἰς τὰ λοιπὰ μόνον στοιχεῖα τὰ ἀπαιτούμενα παρὰ τοῦ νόμου, ἅτινα ὁμῶς δὲν ἀρκεῖσιν ἵνα γίνῃ δεκτὴ ἡ ἔνστασις· αὕτη τῆς ἐφεσιβλήτου καὶ ἀνατρῆξί τὸ εἰρημένον ἀγοραπωλησίας συμβόλαιον. Ὅθεν κατὰ τοῦτο καὶ μόνον μεταρρυθμιστέαι εἰσὶν αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις, δεκτικῆς γινομένης τῆς ἐφέσεως, καὶ διακτικταὶ ἀποδείξεις περὶ τοῦ μνησθέντος περιστατικοῦ εἰς θάρος τῆς ἐφεσιβλήτου προτεινούσης τὴν ἔνστασιν ταύτην, καὶ διὰ μακρόρων διὰ τὸ ἀνεύριστον τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως. Εἰς τὴν διάταξιν δὲ ταύτην προβάλλει αὐτεπαγγέλτως τὸ δικαστήριον προκειμένου περὶ ἐφαρμογῆς νόμου ἀφοῦ ἡ ἐκκαλοῦσα παρρηγοῖται ὅτι δὲν ἀπεδείχθη ἡ εἰρημένη ἔνστασις τῆς καθ' ἣς ἡ ἀνακοπὴ, ἣν ἤρνηθη, καὶ τὴν ὁποίαν παραδέχεται ἡ ἐκκαλομένη ὀριστικῆ ἀπόφασις ὡς ἀποδειγμένην.

Ἄριθμ. 54 τοῦ 1908

Εἰσηγητὴς Π. Ταταράκης.

Ἐφῆσις κατὰ τίνων δέον νὰ ἀπευθύνηται πότε ἀπευθύνηται κατὰ πάντων τῶν ὁμοδίκων.

Ὅρκος ἐπαχθεῖς, πότε ἀνακαλεῖται ὡς πρὸς τοὺς κληρονόμους τοῦ πρὸς ὃν ἐπήχθη.

Παράδοσις ἐλαίου ἄνευ ὀρισμοῦ τιμῆς εἶνε πώλησις. Ἐθιμον ἀγορᾶς Χανίων.

Ἐπειδὴ κατὰ κανόνα τὴν ἐφεσὶν αὐτοῦ

δικαιούται ὁ ἐκκαλῶν ν' ἀπευθύνῃ κατ' ἀρέσκειαν εἴτε κατὰ πάντων τῶν ἐν τῇ πρωτοδικῇ δίκη ἀντιδίκων αὐτοῦ εἴτε κατὰ τινων μόνον ἐξ αὐτῶν, κατ' ἐξαίρεσιν δὲ μόνον ἀναγκαιῶς, δέον ν' ἀπευθύνῃται αὕτη κατὰ πάντων τῶν ἐν τῇ πρωτοδικῇ δίκη ἀντιδίκων τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐν πρόκειται περὶ διεκδικήσεως κατεσχημένων πραγμάτων, ἀδιαιρέτων δικαίων καὶ ἀλληλεγγύων ἔστιν ὅτε ἐνοχῶν, ἕνα μὴ ἀποβάνῃ ἡ ἐκκλητος δίκη ἀνευ αποτελέσματος, ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ὀριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων, ὑποχρεουμένων πάντων τῶν συναγαγομένων κληρονόμων τοῦ Νετζήπ Καουράκη καὶ Μεχμέτ Δολμαδάκη νὰ πληρώσωσι πρὸς τοὺς κληρονόμους τοῦ ἀρχικῶς ἐνάγοντος Ναναδάκη δραχ. 558 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρι ἐξοφλήσεως οὐχὶ ἀλληλεγγύως ἀλλὰ συμμέτρως καὶ ἀναλόγως τῆς κληρονομικῆς αὐτοῦ μοίρας ἕκαστος, τὸ μὲν ἡμισυ τοῦ ποσοῦ τούτου οἱ κληρονόμοι τοῦ Καουράκη, καὶ τὸ ἕτερον ἡμισυ οἱ κληρονόμοι τοῦ Δολμαδάκη, ὀρθῶς καὶ νομίμως οἱ διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης καταδικαζόμενοι κληρονόμοι τοῦ Μεχμέτ Δολμαδάκη ἐξεκάλεσαν αὐτὴν διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως μόνον, μὴ συνεκκαλούντων αὐτὴν καὶ τῶν λοιπῶν συναγαγομένων καὶ συγκαταδικαζομένων κληρονόμων τοῦ Νετζήπ Καουράκη, καὶ ὀρθῶς καὶ νομίμως ἀπηθύβαν αὐτὴν κατὰ μόνων τῶν κληρονόμων τοῦ ἀρχικῶς ἐνάγοντος Ναναδάκη, οὐδ' ὑποχρεοῦντο ἐκ τοῦ νόμου ν' ἀπευθύνωσι ταύτην καὶ κατὰ τῶν λοιπῶν συναγαθέντων καὶ συγκαταδικασθέντων κληρονόμων τοῦ Νετζήπ Καουράκη, τῶν μὴ ἐκκαλούντων τὴν καταδικάσαν αὐτοὺς ταύτην ἀπόφασιν εἰς τὴν πρὸς τοὺς ἐνάγοντας πληρωμὴν τοῦ ἡμίσεως ποσοῦ τῶν ἐπιδικαζομένων αὐτῶν δραχ. 558, ἔστω καὶ ἂν διὰ τῆς

αὐτῆς ἀποφάσεως γίνεται δεκτὴ ἡ ὑπὸ χρονολογίαν 26 Μαρτίου 1907 προσεπίκλησις τῶν συναγαγομένων καὶ μὴ ἐκκαλούντων Μουσταφᾶ Καουράκη, Χαίριγγες Καουροπούλας, Μουσταφᾶ Γικκουπάκη καὶ Κιουμπράς Γικκουπάκη κατὰ τῶν ἐκκαλούντων Μεβληντῆς χήρας Ἰσμαήλ Δολμαδάκη καὶ ὑπεχρεώθησαν οὗτοι νὰ πληρώσωσιν εἰς τοὺς προσεπικαλοῦντας, ὅτι οὗτοι κατεδικάσθησαν διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐναγόμενοι νὰ πληρώσωσι πρὸς τοὺς ἐνάγοντας, καθόσον ἡ ὑπὸ κρίσιν ἐφεσις ἐπιτυχάνουσα θὰ ἔχῃ πάντως ὡς ἀποτελεσματὴν ἀπαλλαγὴν τῶν ἐκκαλούντων ἀπὸ τοῦ ἡμίσεως τῆς ὅλης ὀφειλῆς τῶν 558 δραχμῶν, ὅπερ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως κατεδικάσθησαν νὰ πληρώσωσι πρὸς τοὺς ἐφεσιβλήτους, ἀφ' οἱ μὴ ἐκκαλοῦντες συναγαγόμενοι καὶ προσεπικαλοῦντες ὧν ἡ προσεπίκλησις ἐγένετο δεκτὴ δὲν καταδικάζονται ἀλληλεγγύως εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ὅλου, ἀλλὰ μόνον τοῦ ἑτέρου ἡμίσεως, καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἐν δὲν ἐκκαλεῖται παρ' αὐτῶν οὐδὲ κατ' αὐτῶν ἡ ἀπόφασις αὕτη κατὰ τὸ μέρος ἐκείνο τῆς ὀφειλῆς, ὅπερ ὀρθῶς ἡ γενομένη δεκτὴ προσεπίκλησις, καὶ ἡ πρωτοδικὸς αὕτη ἀπόφασις κατέστη τυχόν τελεσίδικος κατὰ τὸ ἡμισυ τοῦτο μέρος τῆς ἐπιδικαζομένης ἀπαιτήσεως, δὲν δύναται νὰ ἀντιταχθῇ ἡ τοῦ δεδικασμένου ἔνστασις καὶ ὡς πρὸς τὸ ἕτερον ἡμισυ, ὅπερ οἱ ἐκκαλοῦντες κατεδικάσθησαν νὰ πληρώσωσι πρὸς τοὺς ἐφεσιβλήτους καὶ δι' ὃ ἐκκαλοῦσι διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν κατὰ ταῦτα δὲ ἀπαράδεκτος καὶ ἀπορριπτέα ἔστιν ἡ περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ἔνστασις τῶν ἐφεσιβλήτων ἢ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων καὶ ἀπολογίας προτεινομένη καὶ ἐξεταστέοι οἱ λόγοι αὐτῆς.

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὴν ρητὴν καὶ σαφῆ διάταξιν τοῦ άρθρου 344 τῆς Πολ. Δικονομίας ὁ ἐπαχθεὶς ὄρκος δὲν δύναται ν'

ἀνακληθῆ παρὰ τοῦ ἐπαγαγόντος αὐτόν, εἰ μὴ ἐν ὄσῳ δὲν ἔγινεν ἔτι ἢ περὶ παραδοχῆς αὐτοῦ δηλώσει, κατὰ δὲ τὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρου 355 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἀποθανόντος ἐκείνου εἰς τὸν ὁποῖον ἐπήχθη ὄρκος πρὸ τῆς δηλώσεως περὶ ἀποδοχῆς αὐτῆς ἢ πρὸ τῆς ὀρκοδοσίας, τισσεταί εἰς τοὺς κληρονόμους καὶ ἄλλους ἀντιπροσώπους αὐτοῦ νέα προθεσμία πρὸς δηλώσιν καὶ δόσιν, καὶ ἐὰν οὗτοι δὲν δύνανται νὰ ὁμόσωσι περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ πράγματος, ἐὰν συγχωρεῖται εἰς αὐτούς νὰ δώσωσι τὸν περὶ τοῦ μὴ γινώσκειν ὄρκον, εἰς τὴν παραδοχὴν δὲ καὶ δόσιν τοιοῦτου ὄρκου καὶ εἰς τὰς συνεπείας αὐτοῦ ἐφαρμζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 339-348, ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ δὲ τῶν διατάξεων τούτων συνάγεται προδήλως ὅτι ἀποθανόντος ἐκείνου εἰς ὃν ἐπήχθη ὁ ὄρκος πρὶν ἢ δηλώσῃ ὅτι ἀποδέχεται αὐτόν, δικαιούνται οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ νὰ ποιήσωσι τὴν περὶ ἀποδοχῆς αὐτοῦ ταύτην δηλώσιν καὶ νὰ ζητήσωσιν νὰ συγχωρηθῇ αὐτοῖς νὰ ὁμόσωσι τὸν περὶ τοῦ μὴ γινώσκειν ὄρκον, μετὰ τὴν τοιαύτην δὲ αὐτῶν δηλώσιν περὶ ἀποδοχῆς ἀπαράδεκτος ἀποβαίνει ἢ ἀνάκλησις αὐτοῦ παρὰ τοῦ ἐπαγαγόντος, ἐν τῇ προκειμένῃ δὲ περιπτώσει τῶν ἀρχικῶς ἐναγομένων ἐπαγαγόντων ἐπιβοηθητικῶς ὄρκον διὰ τῶν ἀπὸ 20 Ἰουνίου 1901 ἐγγράφων αὐτῶν προτάσεων ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων ἀπευθυνομένων ἐπὶ τῶν θεμάτων ἀποδείξεως ἅτινα ἐπεβλήθησαν αὐτοῖς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 132 τοῦ 1900 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου, ὃν ὄρκον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 738 τοῦ 191 ἐτέρας ἀποφάσεώς του ὑπεγράψετε τὸ Δικαστήριον τοῦτο τὸν ἀρχικῶς ἐνάγοντα νὰ ὁμώσῃ, μετὰ τὸν ἐπεβλήοντα δὲ θάνατον αὐτοῦ καὶ πρὸ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ ὄρκου τούτου, τῶν κληρονόμων αὐτοῦ καὶ ἤδη ἐφεισιβλήτων, δηλωσάντων ὅτι ἀποδέχονται τὸν ἐπαχθέντα τοῦτον ὄρκον καὶ αἰτησαμένων νὰ συγχωρηθῇ αὐτοῖς νὰ δώσωσιν

αὐτόν ὡς ὄρκον περὶ τοῦ μὴ γινώσκειν πρὸ τῆς ἀνακλήσεως αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἐπαγαγόντων αὐτόν ἐναγομένων, ὡς ἀποδείκνυται ἐκ τῶν ὑπὸ χρονολογίαν 26 Δ)θρίου 1906 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων ἐγγράφων προτάσεων τῶν ἐφεισιβλήτων, ὀρθῶς καὶ νομίμως τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 43 τοῦ 1907 προδικαιτικῆς ἀποφάσεως του ἐπέτρεψε τοῖς ἐφεισιβλήτοις νὰ ὁμόσωσι τὸν ὄρκον τοῦτον ὡς ὄρκον περὶ τοῦ γινώσκειν, κατὰ ταῦτα δὲ ἀβάσιμον ἐλέγχεται τὸ ἐναντίον περὶ τούτου παράπονον τῶν ἐκκαλούντων καὶ ὡς τοιοῦτο ἀπορριπτέον ἐστὶ.

Ἐπειδὴ ἄλλως καὶ ἂν ἤθελεν ἔτι ἀποδειχθῆ βάσιμος ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἐκκαλούντων, ὅτι τὸ ἐπίδικον ἔλαιον κατετέθη εἰς τὴν ἐλαιαποθήκην αὐτῶν ἤτοι ἐπυρπολήθη, καὶ ἐκ τοῦ συμβεβηκότος τούτου τυχηρῶς ἐξ ἀνωτέρας βίας ἀπωλέσθη τὸ ἐπίδικον ἔλαιον ἐν ὄλῳ ἢ ἐν μέρει, ἢ τοιαύτη τυχηρὰ τοῦ ἐλαίου ἀπώλεια κατὰ νόμον βαρύνει τοὺς ἐναγομένους καὶ ἐκκαλοῦντας οὐχὶ δὲ τὸν ἐνάγοντα, καθόσον ἢ ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐναγομένους παράδοσις τοῦ ἐπίδικου ἐλαίου κατὰ τὸ ἐν Χανίοις ἰσχυρὸν ἔθιμον, ἢνα πληρωθῇ οὗτος τὴν ἀξίαν αὐτοῦ ὁψέποστε ἤθελε ζητήσῃ αὐτὴν κατὰ τὴν πρέχουσαν τοῦ ἐλαίου ἀγοραίαν ἐν Χανίοις ἀξίαν κατὰ τὸν χρόνον τῆς πληρωμῆς, ἀποτελεῖ πώλησιν, κατὰ νόμον δὲ μετὰ τὴν παράδοσιν τοῦ πωληθέντος πράγματος πρὸς τὸν ἀγοραστὴν τὴν τυχηρὰν ἀπώλειαν αὐτοῦ φέρει ὁ ἀγοραστῆς καὶ οὐχὶ ὁ πωλητῆς, κατὰ ταῦτα δὲ ἀλυσιτελῶς ὄλως τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον ἔταξεν ἀποδείξεις περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου τῶν ἐναγομένων, τοῦ ἐνάγοντος μηδαμῶς εὐθυνομένου ἢ βαρυνόμενου διὰ τὴν τυχηρὰν ταύτην ἀπώλειαν τοῦ ἐπίδικου ἐλαίου καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀπορριπτέα ἐστὶν ἢ ὑπὸ κρίσιν ἔξει, ὡς ἀβάσιμος.

Ἄριθμ. 57 τοῦ 1908

Εἰσηγητῆς Κ. Παπαδάκης

Δικαστικὴ καταδίωξις ὀφειλέτου δὲν κωλύει τὴν καταδίωξιν τῶν συνοφειλετῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 645 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἡ δικαστικὴ καταδίωξις κατὰ τινος τῶν πλειόνων ὀφειλετῶν γενομένη δὲν ἐμποδίζει τὸν πιστωτὴν νὰ καταδίωξη καὶ τοὺς λοιποὺς, ἐπομένως ἡ τῶν ἐκκαλοῦντων καὶ ἐναγομένων ἐνστάσις ὅτι ἦτο ἀναβλητέα ἢ δίκη λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ ἐνάγων εἶχεν ἤδη ἐγείρει ἀγωγὴν κατὰ τοῦ συνοφειλέτου Θ. Κουνδουράκη, ὀρθῶς ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ πρωτοβάθμου Δικαστηρίου, τὸ δὲ ὑπὸ τῶν ἐκκαλοῦντων ὑποβαλλόμενον παράπονον περὶ τοῦ ὅτι κακῶς ἀπερρίφθη ὁ περὶ ἐκκρεμοδικίας ἰσχυρισμὸς τῶν κρίνεται ἀβάσιμος.

Ἐπειδὴ προκειμένου ν' ἀποδειχθῇ ἰσχυρισμὸς καθ' ὃν ὁ ἐνάγων καὶ νῦν ἐφεσίβλητος μετὰ τὴν τελευταίαν παρὰ τῶν ἐναγομένων καὶ νῦν ἐκκαλοῦντων πρὸς αὐτὸν γενομένην καταβολὴν ἀπέναντι τοῦ ἐπίδικου χρέους παρητήθη οὗτος τοῦ ὑπολοίπου τῆς ἐπίδικου ἀπαιτήσεως, ὀρθῶς τὸ πρωτόθαβμον Δικαστήριον δὲν ἐπέτρεψε εἰς τοὺς ἐναγομένους ν' ἀποδείξωσι τὸν τοιοῦτον ἰσχυρισμὸν τῶν καὶ διὰ μαρτύρων καὶ λόγῳ τοῦ ποσοῦ καὶ διότι ἐπρόκειτο ν' ἀποδειχθῇ σύμβασις νέα περὶ ἧς ἠδύνατο καὶ ὄφειλον οἱ ἐναγόμενοι ν' ἀποκτήσωσιν ἔγγραφον ἀπόδειξιν, ἐπομένως τὸ παράπονον τῶν ἐκκαλοῦντων ὅτι κακῶς δὲν τοῖς ἐπετράπη ν' ἀποδείξωσι τὸν ἀνωτέρω ἰσχυρισμὸν τῶν καὶ διὰ μαρτύρων κρίνεται ἀβάσιμον.

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 903 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἡ ἀγωγή περὶ διαλύσεως τῆς πωλήσεως ἢ μειώσεως τοῦ τιμήματος παραγράφεται μετὰ πρᾶξευσιν δύο μηνῶν ἐπὶ κτηνῶν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 1355 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος αἱ προθεσμίαι τῶν παραγραφῶν ὡς καὶ αἱ ὁροῦσαι τὰς περὶ ἀπαραδέκτου τῶν ἀ-

γωγῶν ἐνστάσεις, ἄρχονται προκειμένου περὶ ἀπαιτήσεων προὔπαρχουσῶν, ἀπὸ τῆς ἐνάξεως τῆς ἰσχύος τοῦ Νόμου, ἐκτός ἐὰν κατὰ τοὺς κειμένους ἤδη νόμους ὑπολείπεται πρὸς συμπλήρωσιν τῆς προθεσμίας χρονικὸν διάστημα ἔλασσον τοῦ διὰ τοῦ παρόντος νόμου τασσομένου, ἐν προκειμένῳ ὀρθῶς ἐφηρμόσθη ὁ Νέος Ἀστικὸς Κώδιξ διὰ τὴν παραγραφὴν, διότι καὶ μὲν ἡ σύμβασις τῆς ἀγοραπωλησίας τῶν ζώων ἐγένετο τῇ 13 Φεβρουαρίου 1901 ἦτοι ὑπὸ τὸ Κράτος τοῦ ὀθωμανικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀλλὰ δὲν συντρέχει διὰ τὴν παραγραφὴν ἡ περίπτωση καθ' ἣν ὑπελείπετο πρὸς συμπλήρωσιν τῆς πρὸς παραγραφὴν προθεσμίας χρονικὸν διάστημα ἔλασσον τοῦ διὰ τοῦ νέου Ἀστικοῦ Κώδικος τασσομένου, οὐδ' ἰσχυρίσθησαν τοιοῦτον τι οἱ ἐναγόμενοι καὶ νῦν ἐκκαλοῦντες· ἐπομένως τὸ παράπονον τῆς ἐφέσεως περὶ κακῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νέου Ἀστικοῦ Κώδικος εἶνε ἀβάσιμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 647 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἡ δικαστικὴ ἐπίδιωξις τῆς ὀφειλῆς κατὰ τινος τῶν ὀφειλετῶν καθίστηται αὐτὴν ἔντοκον καὶ ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς ὀφειλέτας ἐπομένως ἀπὸ τῆς κατὰ τοῦ συνοφειλέτου Θ. Κουνδουράκη ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς ἐγένετο ἡ ἐπίδικος ἀπίκτησις ἔντοκος ὡς πρὸς τοὺς ἐναγομένους καὶ ὀρθῶς ὑπελογίσθη ὡς τοιαύτη.

Τύποις «Νέας Ἐρεῦνης».—Χανία.